

מסורת הש"ס

(א) ויחמל ה' (ב) ונעיל יי יח. יב.], (ג) נמחול ה'. כה. [נחלין כה. וזכיהם קטו. קדושין כד.]. (ד) וזכיהם ח. פד. נמחול מד. כג. נמחיה כג. (ה) [נחין מוח' נמחול דף מד ע"ב ד"ה נמחיה. ש"ת.]. (ו) [נחלין פג.]. (ז) [נמחול ש"ת. ע"ש.]. (ח) ויחמל כט. נמחול ק. (ט) נמחול כה. כטו.]. (י) [ויקרא ו.]. (יא) [ויקרא ה. ד. יע. נמחול ו.]. (יב) [שם כג.]. (יג) [נ"ח מ"ח כ"ה ל' ע"ב ד"ה נמחלין. (רש"י)]. (יד) ע"י נמחל. (טו) [נפתי נכש"י]. נמחול חמל כגון נמחל נכס"י וכ"י מוספות שם נכס"י ע"ש וכן ביומא טו ע"ב חמל נכס"י כל הקרב זלילה כגון מנחת נכס"י דלמך מר מנחת נכס"י אפי' זלילה עכ"ל [ואכל נמחול מנחות שם ע"י פירש"י חמל שמן למנחה]. (טז) ע"י ז"ק.

הנהגות הב"ח

(א) גמ' א' אשכנזי דכתיב ב"ח ל"ל ואות ד' נמחל: (ב) רש"י ד"ה מנחתם וכו' קא מוהי' נמחל: (ג) (א) ד"ה מלכד וכו' סמוכים דרשין דבר יי' ביומו קרב: (ד) ד"ה משה וכו' יקרב הנסכים דהוי: (ה) ד"ה דברים וכו' דלמכד הנה סמך ד"ה ואמר כן מ"ה ביום בניהו ר' אלא עב בא השמש קדוש שקיעה פרח מבוה השמש ס"ה והאמרת דרכו ליקרב ביום בניהו ודבר שדרכו ליקרב בלילה הוי דליקרב מוהי' קרא שמקריבין מבוה השמש וכו' מאי ממונע הס"ד ואפי' מ"ה ליקדש:

הנהגות הגר"א

[א] גמ' אשכנזי דכתיב אשכנז. גרש"י אשכנזי אינשי מביי אשכנז. ולפי קצותיה גמ' נמחל שמשע נהרגהם הוי אשכנזי אינהגה מתיי כו': [ב] רש"י ד"ה דברים דל"כ כו'. פ"י דלס' אומר דגם אשכנזי ופדריס דוקא שמתן ביום א"כ ל"ל ה"א שטלה כפ"י דחזקיס (פ"ד) (א) למעטני שנשטלה זלילה א' זלילה אין לאוין למנח:

רבינו גרשום

א"ר פאר והלא' ביהי' רבי אלא שומנו קבוע. כלומר קסבר ר"ב אין הפרש ביניהן דכל שומנו קבוע בין ביחיד ובין בבביור וזהו ה' השבת ואת הטומאה לאפוקי וזכתי שלמים כגון כבשי עזרת דוכים הוי דאחו ולא נקבה: ודבר וולד דקרבן יחיד ואין עושה תמורה. דכאמר פסוקין דלעיל הוי ה' ולא וולד: את בני מתניין קדמתי דקרבנות יחיד עושין תמורה דאפי' וולד דקרבן יחיד ה' יתורה חזי: ואת תמורה דקרבן יחיד חזי עושה תמורה אחרת. דכאמר ל"ל ה' ולא עושה תמורה: כי קמתי דקרבנות יחיד עושין תמורה בעיקר זיבחה גופיה קתני ולא בתמורה ולא בולד: והשואה דארתא' להיב א"ה תיבא מתניין רבנן ודקשי' וזהו וולד דקרבן יחיד ואין עושה תמורה כי קתני מתני' בעיקר זיבחה דידוד קתני ועושה תמורה: את א"ה עולת העוקף. דאפי' נקבה אלא היינוי פירוקא: את א"ה שקרי המאת. דנשיא היינוי דידוד דוכר ה' והא' יבני פירוקא: ואת א"ה אשם. דקרבן יחיד זכר א"ה אלא נקבה לאפוקי וזכתי שלמי ציבור כגון כבשי עזרת דוכים וכו' דאחי ולא נקבה: מנתי מ"ה. דקרבן יחיד א"ה חייבין באחריות: דת"י א"ה מועדי' ה' פקראי קרש להקריב אשה ח' עולה ומנחת וזכר ונסכים דבר ח' ביומו: דבר יום שלמי שבת ח' בשר אשכנזי היינוי עולה ומנחת וזכר ונסכים דבר יום ביומו. עולה

אין חוספסין: ביומו שלמי שאם קרבן יחיד ח' אשכנזי נסבין אף משקרב הובח ת"י בפרשת פנחס ונמנחה ונסכיהם ריבה דאפי' בלילה ואפי' אשכנזי כשום דחייב באחריות נסבין אף משקרב הובח תמורה. דחייב באחריות משקרב הובח מוסמקין ליה כ"לכר שבתות ה' דמשפט דאי הוי י"ט אחר השבת ולא האריז נסכי מוספסין של שבת בשבת מביאין עכשו ב"ש דכתיב וזכר ונסכים דבר יום ביומו מלכד שבתות ה' כלומר דאפי' י"ט קרבי והוי של תאמול של שבת היינוי מלכד שבתות ה' אלא ונסכיהם אף למחר: וזכר תיבא מ"ש. בלילה (ב)אין דקרבן ולא למחר: משום דבקרישם ל"ל חזון דאורייתא. וזכתי ומוס' השמיני והלאה וריב כלומר דבילי שמיני אסור לשחוטו דאחור לילה משלימין אחר שבתת ימים (א) דמוחסר מן דבקרישם לילה הולך אחר היום (ולכתי הדר כגון מלכד שבתות ה' גבי ביומו למימרא דלמחר אייתי נסכים דאחמול דבדו"ט מקריב נסכים של שבת: מבוה השמש. משתשקע החמה: קא עב השמש. היינוי סמוך קר' משתשקע החמה: ואת תורת העולה ריבה. כל העולין: [בא] וליקרב א"ה ליקדש מקרישין נסכים אפי' בלילה אבל מקריב אין מקריבין אלא ביום: אפי' רבא ואי מקדש קדשי בלילה קרבי נמי קרבי דתניא זה הכלל כו': אלא כפי' מן ההיא מתניא דאין ל' מנחת נסכין משום דהא קרבי נמי בלילה: כי פליך דרבי אמר א' אשכנזי אינשי דאדיל להם כחבי איגרת ושרדתי ליה דלא חסמין מן מתניא מנחת נסכין:

נסכים (ש"ס) [מן אשכנזי אינשי כתיב כו' (ש"ס) [מן אלס היינוי כותב אגרת הס"ד ומי'ד' שלחי. הייתי שולח לך יוסף לנצל (ש"ס) ל"סל (ש"ס) [מן ליקרב (ש"ס) [מן ל"ל דמסדר לפירו' אף מרישא (ש"ס)]:

קרבנות ליצור. ים כולס זכרים דרזון עולות ועולה זכר הו' ואין ליצור מציאין שלמים אלא כבשי עזרת דוכים ה' וטמאות שלהן שעירים דכתיב ככולהו ושעיר חטאת אחד: קרבנות היחיד

זמנין באחריות. כלומר יש מהן מאותן שקבוע להן זמן שאפי' עבר יחזעולת וילדת (וקרבנה) וקרבנות מלוכד אס עבר שמיני שלו יכול להקריבו לאחר זמן אצל קרבנות ליצור שיש להן זמן אס עבר זמנס בטל קרבנן כדמפרש בגמ': **משקרב הובח.** שאס קרב הובח זומנו ולא קרבו נסכים עמו חייבין להקריבם אפי' מכאן ועד עשרה ימים כדמפרש בגמ': **תנינן** כפי' גדול דוחין שבת וטומאה דכתיב זה מנחת תמיד' הרי היא לך כמנחת תמידין בשליחי [התכלת] כמנחות (דף כ:): **פר יום הכיפורים.** פרו של אהרן:

אלא שזמנו קבוע. כלומר אין העטס שלי אלא קבועות יום זמן אותן תמוני קבוע שאס עבר הזמן אין להן תשלומין דוחין שבת וטומאה אפילו יחיד וכל שאין להן זמן קבוע אינס דוחין שבת וטומאה ואפי' דליצור כגון פר העלס דבר של ליצור ושעירי עזרות כוכבים: **גמ'** עיקר זיבחה. הקדש ראשון: **אפי' סימא דנגן.** דלית להו ולד עושה תמורה: בין נזכרים בין נקבוא. משמע כל קרבן שמיני היחיד להביא יום זכר זכר בין נקבה: **הא אינא עולם העוף.** תירוצא הו': **אשם.** הוי זכר דכש או איל כתיב זיה"ש ולא ככשה: **מאי ניסו שלמים.** אצל שלמי

זכר וזכרים אס דכתיב זהו (ויקרא כג) כפי' ככשים בני שנה לזבח שלמים. אינהגה. ולפי קצותיה גמ' נמחל [נחזקיה שלמי זכור ככשי עזרת: מנא הני מילי. דקרבנות זכור אין להן תשלומין: דבר יום ביומו. כמוספי המועדים משמתי כפרשת שור או כש דכתיב אלה מועדי ה' יט מקראי קדש וגו' להקריב אשה וזיהא אשה ל מקריבין כמועד יותר משאר ימים הוי אומר מוספין: של היום כשר מוספין. וכללז לא יט שקדמנו מוספין למחד בין בין הערבים דלמך (ביומא דף ג.) עליה השלס כל הקרבנות כולן: **מנחתם ונסכיהם** וט אפי' זלילה ואפי' למחר. אס קרב הקרבן זומנו ואפי' מכאן ועד עשרה ימים ולעולס וכלל מודמנו יו קא (ט) מיירי: **מלכד ככשה** כו'. דהכי **כתי'** וזכר ונסכים דבר יום ביומו מלכד שבתות ה' וט (נחומסוס דדרשין סמוכים (א) דבר יום ביומו הקרב נסכים מלכד אותן של שבתות דלס יו"ט אחר יט שבת הו' הקרב נסכיו עס קרבנותיו והקרב נסכים ששכח אתמול ולא הקרבת: ביום אין זלילה לא דהא

דבר יום ביומו כתיב וסמקין ליה מלכד שבתות ה' כלומר נסכי השבת תקריב היום ביו"ט אצל זלילה לא: **ומי'.** כלומר וכו' מימא מלי שנה דלימא זלילה אין ביממא לא הא קרא סממא לט הוה כתיב: **משום דנקדשים הילנה הולך אחר היום.** שעבר דכתיב (ויקרא ו) ביום קרבנו יאכל לא יט ומתוריו ממנו עד צקר אלמא כל הלילה קרי יום קרבנו הלכך סד"א זלילה יקרב (ו) יט דהנסכים הוי מיום שעבר אצל ביממא דלמחר לא: אין לו כו'. **בת"כ** כ"ו פשה"א ה"א ואלקרא קא"ד דכתיב ה"א העולה על מוקדה על המזבח כל הלילה (ויקרא ו) שיהא נותמן מזבח השמש ומתעכלין ט כל הלילה: אין לו אלא דברים שדרכן ליקרב זלילה כגון. אברים דעולה ופדריס דכרבי להו לעיל (מו"ס שס) שיהא נותמן מזבח השמש כלומר לאחר שקיעת החמה נותמן על מ"ה המערכה מ"ס: **דברים שדרכן ליקרב ביום.** דאין קריבין זלילה כלל דכולהו קרבנות כתיב זהו ביום אלוהו (ויקרא ו) דמשמע ביום ולא זלילה אצל אברים ופדריס הו' דלמחר וט הכא (ט) זלילה ט מהאי קרא עס שמקרישין מזבח השמש וקא מקרישין על המערכה והס מתעכלין מאיליהן [א] דלס לא כן ה"א העולה מלי מנעש:

ופרי' מזה קראם והאמר דרבי ליקרב ביום: אלא עס לא השמש. קודם השקעה: **ליקדש.** זלילה מ"ס אס נותן ככלי שרת קדש דמו לא נפקי לחולין אצל מיקרב לא קרבי עד היום: **אי מקדש קדשי.** זלילה מיקרב נמי קרבי: **סמי מ"ס מכאן נסכים.** לא תימני להו עס דברים שדרכן ליקרב ביום: **עס הובח.** שמציאין עס הובח וקידשן שחטת הובח דהוי כי זכח גופיה ואין קריבין אלא ביום: **אמר רב דימי אי מ"ס אשכנזי אינשי כתיב אינהגה.** אס הייתי מולא אדם מ"ס הייתי כותב אינהגה והייתי שולח לך יוסף לנצל:

יש בקרבנות פרק שני תמורה

יד.

וב"ה הקרב בל"ה. פירש"י (ט) שלחי שתי הלחם (מנחות דף ק.) כגון שמן למנחה ולא נראה מזה קדושה שייך ביה (ט) הא לית ביה קדושת כלימא לכך נראה לומר דלא מזינו קרב זלילה אלא מנחת נסכים ומש"ה יחא"ל דלא משני הכא דלימא ט אינו קדוש יאליקדש אצל קדוש ליפסל דהכי מסקין התם שלחי פ' שמי הלחם (גו"ט) דסמין אס דלמי וכל הקרב זלילה דלא מזינו קרב דלמי זלילה אלא מנחת נסכים בלכד וזה"ה דמלי למיפקר מינה הכא דהדיא מדקמתי וכל הקרב זלילה ולא מזינו דבר זה אלא מנחת נסכים בלכד אלא יט דמהדר לפירו' אף לפי מה דס"ד מעיקרא התם כפי' שמי הלחם:

הייבין באחריות ובאחריות נסכיהם וקרבנות היצבור אין חייבין באחריות נסכיהם אבל הייבין באחריות נסכיהם משקרב הובח יט כן קרבנות היצבור מה שאין בקרבנות יט יחיד שקרבנות היצבור ידוחין את השבת ואת הטומאה וקרבנות יחיד אין דוחות לא את השבת ולא את הטומאה (א"ר מאיר יהיאל חביתי כ"ג ופר של יוה"כ קרבנות היחיד הן ודוחין את השבת ואת הטומאה יאלא שזמנו קבוע: **גמ'** קרבן יחיד עושה תמורה כו': וכללוא הוה והרי עופות ידקרבן יחיד וואין עושה תמורה כי קתני בבחמה קתני והרי ולד דקרבן יחיד הוה ואין עושה תמורה הא מני ס"רבי יהודה היא דאמר הולד עושה תמורה והרי תמורה עצמה דקרבן יחיד היא וואין תמורה עושה תמורה כי קתני בעיקר זיבחה קתני השתא דאתית להכי אפילו תימא רבנן יט בעיקר זיבחה קתני: קרבנות היחיד נוהגות בין כוכרים בין בנקבות: וכללוא הוה והרי עולה דקרבן יחיד יט זכר אתיא ינקבה לא אתיא האיכא עולת העוף (ד) דתניא תמות וזכרות בבחמה ואין תמות וזכרות בעופות והרי חטאת דקרבן יחיד היא ינקבה אתיא זכר לא אתיא האיכא ישעיר נשיא דמייתי זכר והאיכא יאשם יחיד דוכר אתי נקבה לא אתי כי יט קאמרי רבנן קרבן דשוי בין ביחיד בין בציבור יאשם ביחיד איתיה בצבור ליתיה ואיבעית אימא מי קתני כל קרבנות יש בקרבנות קתני ומאי ניהו שלמים יט ואי בעי נקבה מייתי ואי בעי זכר מייתי: קרבנות יחיד חייבין באחריות [כו]: מנא ה"מ דת"ר ידבר יום [ביומו] מלמד שכל היום כשר למוספין ביומו מלמד שאם עבר היום ולא הביאין אינו חייב באחריות יכול לא יהא חייב באחריות נסכיהם יט ואע"פ שקרב הובח (ת"ל ימנחתם ונסכיהם זלילה מנחתם ונסכיהם למחר ר"ל אמר מהכא מלכד שבתות ה' יט וצריכא דאי כתב רחמנא מלכד שבתות ה' הוה אמינא ביום אין זלילה לא אמר קרא ומנחתם ונסכיהם ואי כתב רחמנא מנחתם ונסכיהם ולא כתב מלכד שבתות ה' הוה אמינא בלילה אין ביממא לא ומאי שנא משום יט דבקדשים לילה הולך אחר היום צריכי ונסכים מי קרבי בלילה יט והתנן אין לי אלא דברים שדרכן ליקרב בלילה כגון אברים ופדריס יט שמקריבין מבוה השמש ומתעכלין והולכין כל הלילה כולו דברים שדרכן ליקרב ביום יט כגון הקומין הלבונה ומנחת נסכים יט שמעלן מבוה השמש מבוה השמש שלקא דעתך והאמרת דברים שדרכן ליקרב ביום בניהו אלא עם בא העולה ריבה קתני מיהא יט נסכים ביום אמר רמי בר חמא לא קשיא כאן ליקדש כאן ליקרב אמר ליה רבא אי מיקדש קדשי קרובי יט מיקרבי והא"י תניא וכל הכלל כל הקרב יט ביום אין קדוש אלא ביום וכל הקרב בלילה קדוש בלילה בין ביום בין בלילה קדוש בין ביום בין בלילה אלא אמר רב יוסף סמי מנחת נסכים מהא מתניתא כי סליק רב דימי אשכחיה לרב ירמיה דיתבי וקאמר משמיה דרבי יהושע בן לוי ימנין לנסכים הבאים עם הובח שאין קריבין אלא ביום ת"ל יט ולנסכים ולשלמיכם מה שלמים ביום אף נסכים ביום אמר אי [א] יט אשכחיה (ה) יט דכתיב אינהגה ושרדתי ליה לרב יוסף ואלא

תורה אור השלם

- אלה מועדי ה' אשר תקראו אתם מקראי קדש להקריב אשה ליה עלה ומנחה וזבח ונסכים דבר יום ביומו: ויקרא כג לו ומנחתם ונסכיהם לפריס אילים ולקבשים במספרם במשפט: מדבר כט יח מלכד שבתת יט ומלכד מתחיתם ומלכד כל דריכס ומלכד כל דרבותים אפר תחתיו ל"י: ויקרא כג לח יצ את אדון ואת בניו לאמר זאת תורת העולה הוה העלה על מוקדה על המזבח כל העולה עד הבקר ואש המזבח תוקד בו: ויקרא כג ו אלה תעשו לוי במועדיכם לבד מדריכס וגדתיכם ולעולתים ולנסכים ולשלמיכם: מדבר כט יח

מוסף רש"י

הובא במסד הקודם

שינויי נוסחאות

[א] בקרבנות היחיד מה שאין בקרבנות הנזכר יום בקרבנות הנזכר מה שאין בקרבנות היחיד (סידור) [א] בקרבנות היחיד שקרבנות הנזכר כו' וקרבנות היחיד אין דוחין לא (ש"ס) [א] ויתר וכן וכן (ש"ס) [א] דכנן כי קתני בעיקר (ש"ס) [א] יחיד הוה זכר אלהי נקבה לא אלהי (ש"ס) [א] כי קאמרינן קרבן (ש"ס) [א] שלמים דאביעי (ש"ס) [א] זכר יט שלמים דאביעי (ש"ס) [א] זכר יט קרבי ואי בעי נקבה מייתי לאפוקי וזכתי שלמי ציבור דוכרים הוה דאחא. וזה"ה לעיל גבי מנחה הי"מ נמניו (ש"ס) [א] אע"פ שקרב (ש"ס) [א] ומנחתם ונסכיהם זלילה מנחתם (ש"ס) [א] וצריכא. ע"י כששטמט שטס כסוף תסכתם (ש"ס) [א] זלילה והתניא אין ופדריס שמעלן ומקטישין מנח' (ש"ס) [א] נסכים שמעלן ומקטישין מנח' (ש"ס) [א] טעם השמש ומתעכלין והולכין כל הלילה כולו מנין (ש"ס) [א] טעם מנחת נסכים (ש"ס) [א] קרבי נמי מקריב תנאי וס' קרבן. ס"ה לא כל הקרב בין ביום וזין זלילה קדוש בין ביום וזין זלילה. וע"י פקדין שמי הלחם כסופו (מנחות ק.) (ש"ס) [א] אשכנזי אינשי הוה כתיב (ש"ס) [א] אשכנזי אינשי (ש"ס) [א] כתיב אינהגה. ס"ה כתיב אינהגה שדרת לרב יוסף דלא כו' (ש"ס) [א] כנור אין עושין תמורה כדמפרש לעיל: דוכרים וזלילה (ש"ס) [א] כנ' זלילה קרבן יחיד וזכה וקרבנות וכו' (ד"ר) כגון עולת זולת

אזל להביא מביאין אותן (ש"ס) [א] נח' יין וכן שלמים בצבור אלא ככני כו' [א] אישר תקראו אותם מקראי קדש להקריב (ש"ס) [א] ולכלז שקריבנו מוספין כו' דלמך מר עליה (ש"ס) [א] נסכיהם בפרשת פנחס כתיב ככולהו מנחתם ונסכיהם לפריס וגו' ולומר לך מנחתם ונסכיהם אפילו (ש"ס) [א] ונמשכע דרשנין (ש"ס) [א] נסכיהם ודרשנין פנחס (ש"ס) [א] אלה השבת הוא (ש"ס) [א] תניא הוה נמחל (ש"ס) [א] ל"ל יעמ' [א] יקרב הנסכים דאכתי הוי מיום כו' לא קמ"ל הס"ד (ש"ס) [א] ומתעכלין והולכין כל (ש"ס) [א] המערכה וקא מקרישין על המערכה וטס מתעכלין מאיליהן (ש"ס) [א] ופרי' מזה קראם והאמר דרבי ליקרב ביום: אלא עס לא השמש. קודם שקיעת החמה יסדרם על המערכה ומתעכלין והולכין כל הלילה הס"ד (ש"ס) [א] מנח' אלא ככל זלילה מנחת (ש"ס) [א] תהי' קרא מנין שמקרישין אלא עד מנח' השמש וקא פרי' מזה קראם והאמרת דרבי ליקרב ביום אלא עס לא השמש קודם שקיעת החמה ומקטישין על המערכה והס מתעכלין מאיליהן כל הלילה הס"ד ומי'ד' תורת העולה ריבה כל העולין להביא מתעכלין כל הלילה להבי' לא ירבינא שיהא נקטריס כל הלילה דא"כ ה"א העולה מאי ממונע. אלא זלילה מנחת (ש"ס) [א] תהי' אפי' ע"י פדריס אכל וע"י כששטמט כסוף תסכתם (ש"ס) [א] סמי מנחת (ש"ס) [א] ל"ל דלא שייך קדושת מ"ס אלא קדשי מנח וס' לא קרי ככל התלמוד קרב אלא בקרבנות לכך (ש"ס) [א] אינו קדוש ליקרב אלא קדוש

דלעיל גליו: כ"ל שבתות ח'. ע"י כששטמט כסוף תסכתם: משום דבקרישם ל"ל הולך אחר היום. ונראה למורי דהוי מצי לשניין דהוי מוקמינן ליה ביום אבל בלילה לא דהא יום סכתבר טפי מדקאמר דאי ליכא אלא מלכד שבתה ה' הו"א ביממא אין בלילה לא: רש"י ד"ה חביתי כ"ג וכו'. בשליחי התכלת מסיק ליה שדוחה שבת וטומאה דכתיב כתיב במזמור ואומינן במזמור ואפילו בשבת ואפי' בטומאה:

עין משפט נר מצוה

א מ"י פ"ה מנח' תמורה ה' א"י:
ב ב מ"י פ"ה מנח' מעהיק הלכה טו:
ג ג מ"י פ"ה הלכה ז:
ד ד מ"י פ"ה מלכות זלח מקדש טו י:
ה ה מ"י פ"ה מלכות תמידין ומוספות ה' י:
ו ו מ"י פ"ה מנח' זלח מקדש הלכה טו י:
ז ז מ"י פ"ה מלכות תמורה הלכה י:
ח ח מ"י פ"ה הלכה טו:
ט ט מ"י פ"ה מלכות מעהיק הלכה ט:
י י מ"י פ"ה מלכות אסורי מנחת ה' י:
יא א ב מ"י פ"ה מנח' מעהיק הלכה טו:
יב ב מ"י פ"ה הלכה י:
יג ג מ"י פ"ה הלכה ז:
יד ד מ"י פ"ה הלכה ז:
טו ט מ"י פ"ה הלכה ז:
טז ז מ"י פ"ה הלכה ז:

תורה אור השלם

- אלה מועדי ה' אשר תקראו אתם מקראי קדש להקריב אשה ליה עלה ומנחה וזבח ונסכים דבר יום ביומו: ויקרא כג לו ומנחתם ונסכיהם לפריס אילים ולקבשים במספרם במשפט: מדבר כט יח מלכד שבתת יט ומלכד מתחיתם ומלכד כל דריכס ומלכד כל דרבותים אפר תחתיו ל"י: ויקרא כג לח יצ את אדון ואת בניו לאמר זאת תורת העולה הוה העלה על מוקדה על המזבח כל העולה עד הבקר ואש המזבח תוקד בו: ויקרא כג ו אלה תעשו לוי במועדיכם לבד מדריכס וגדתיכם ולעולתים ולנסכים ולשלמיכם: מדבר כט יח

מוסף רש"י

הובא במסד הקודם

שינויי נוסחאות

[א] בקרבנות היחיד מה שאין בקרבנות הנזכר יום בקרבנות הנזכר מה שאין בקרבנות היחיד (סידור) [א] בקרבנות היחיד שקרבנות הנזכר כו' וקרבנות היחיד אין דוחין לא (ש"ס) [א] ויתר וכן וכן (ש"ס) [א] דכנן כי קתני בעיקר (ש"ס) [א] יחיד הוה זכר אלהי נקבה לא אלהי (ש"ס) [א] כי קאמרינן קרבן (ש"ס) [א] שלמים דאביעי (ש"ס) [א] זכר יט שלמים דאביעי (ש"ס) [א] זכר יט קרבי ואי בעי נקבה מייתי לאפוקי וזכתי שלמי ציבור דוכרים הוה דאחא. וזה"ה לעיל גבי מנחה הי"מ נמניו (ש"ס) [א] אע"פ שקרב (ש"ס) [א] ומנחתם ונסכיהם זלילה מנחתם (ש"ס) [א] וצריכא. ע"י כששטמט שטס כסוף תסכתם (ש"ס) [א] זלילה והתניא אין ופדריס שמעלן ומקטישין מנח' (ש"ס) [א] נסכים שמעלן ומקטישין מנח' (ש"ס) [א] טעם השמש ומתעכלין והולכין כל הלילה כולו מנין (ש"ס) [א] טעם מנחת נסכים (ש"ס) [א] קרבי נמי מקריב תנאי וס' קרבן. ס"ה לא כל הקרב בין ביום וזין זלילה קדוש בין ביום וזין זלילה. וע"י פקדין שמי הלחם כסופו (מנחות ק.) (ש"ס) [א] אשכנזי אינשי הוה כתיב (ש"ס) [א] אשכנזי אינשי (ש"ס) [א] כתיב אינהגה. ס"ה כתיב אינהגה שדרת לרב יוסף דלא כו' (ש"ס) [א] כנור אין עושין תמורה כדמפרש לעיל: דוכרים וזלילה (ש"ס) [א] כנ' זלילה קרבן יחיד וזכה וקרבנות וכו' (ד"ר) כגון עולת זולת

אזל להביא מביאין אותן (ש"ס) [א] נח' יין וכן שלמים בצבור אלא ככני כו' [א] אישר תקראו אותם מקראי קדש להקריב (ש"ס) [א] ולכלז שקריבנו מוספין כו' דלמך מר עליה (ש"ס) [א] נסכיהם בפרשת פנחס כתיב ככולהו מנחתם ונסכיהם לפריס וגו' ולומר לך מנחתם ונסכיהם אפילו (ש"ס) [א] ונמשכע דרשנין (ש"ס) [א] נסכיהם ודרשנין פנחס (ש"ס) [א] אלה השבת הוא (ש"ס) [א] תניא הוה נמחל (ש"ס) [א] ל"ל יעמ' [א] יקרב הנסכים דאכתי הוי מיום כו' לא קמ"ל הס"ד (ש"ס) [א] ומתעכלין והולכין כל (ש"ס) [א] המערכה וקא מקרישין על המערכה וטס מתעכלין מאיליהן (ש"ס) [א] ופרי' מזה קראם והאמר דרבי ליקרב ביום: אלא עס לא השמש. קודם שקיעת החמה יסדרם על המערכה ומתעכלין והולכין כל הלילה הס"ד (ש"ס) [א] מנח' אלא ככל זלילה מנחת (ש"ס) [א] תהי' קרא מנין שמקרישין אלא עד מנח' השמש וקא פרי' מזה קראם והאמרת דרבי ליקרב ביום אלא עס לא השמש קודם שקיעת החמה ומקטישין על המערכה והס מתעכלין מאיליהן כל הלילה הס"ד ומי'ד' תורת העולה ריבה כל העולין להביא מתעכלין כל הלילה להבי' לא ירבינא שיהא נקטריס כל הלילה דא"כ ה"א העולה מאי ממונע. אלא זלילה מנחת (ש"ס) [א] תהי' אפי' ע"י פדריס אכל וע"י כששטמט כסוף תסכתם (ש"ס) [א] סמי מנחת (ש"ס) [א] ל"ל דלא שייך קדושת מ"ס אלא קדשי מנח וס' לא קרי ככל התלמוד קרב אלא בקרבנות לכך (ש"ס) [א] אינו קדוש ליקרב אלא קדוש

דלעיל גליו: כ"ל שבתות ח'. ע"י כששטמט כסוף תסכתם: משום דבקרישם ל"ל הולך אחר היום. ונראה למורי דהוי מצי לשניין דהוי מוקמינן ליה ביום אבל בלילה לא דהא יום סכתבר טפי מדקאמר דאי ליכא אלא מלכד שבתה ה' הו"א ביממא אין בלילה לא: רש"י ד"ה חביתי כ"ג וכו'. בשליחי התכלת מסיק ליה שדוחה שבת וטומאה דכתיב כתיב במזמור ואומינן במזמור ואפילו בשבת ואפי' בטומאה: